

Vacsora

- Tedd vissza azt a tányért!
- Mamának teríték a vacsorához.
- Ne azzal!
- Miért?
- Nem az az ő tányérja.
- Nem mindegy?
- Nem.

Gyűlölöm a hangját. Minden szavával szíjként üt, még most is, hogy erőtlen, a hangja és ő maga is az, alig áll a lábán. Reszketeg, karmos ujjával az asztal szélébe kapaszkodik, látom, hogy nehezére esik minden mozdulat. Gyűlölöm a hangját, de félek is, hogy nem fogadja el a segítségemet, ha nagyon befeszül. Meg fog halni. Nem száradhat az én lelkemen a halála. Visszateszem a tányért a szekrénybe, és nyújtom a kezemet, hogy ideadja az egyetlen megfelelő mélytányért, amit valahonnan a háta mögött lévő kredencről, a nejlonzacskók alól kotor elő.

- Ezt tedd fel.
- Ezt?
- Ezt.
- De ez koszos!
- Ezt szokta meg.
- Te koszos tányérből eteted a Mamát?
- Nem látja, mindegy neki.
- Hogy lenne mindegy? Ez gusztustalan!
- Azt mondtam, ez az ő tányérja. Ide tedd le!
- Letöröltem előtte a terítőt.
- Nem kell semmit törölni, jó az úgy.

Nemesak a hangját gyűlölöm. Minden idegszálam tiltakozik az ellen, hogy engedelmességek, mégsem merek ellentmondani. Megteríték a Mamának a koszos tányérral a koszos viaszosvászon terítőre, ahogy mondja.

- Evőeszköz? – kérdelem.
- Elég a kanál – mondja, és már adja is. Ez is ragad. Nem mondok semmit, a mosogatóhoz lépek, megeresztetem a forró vizet, a koszlott szivacsra rányomok legalább egy evőkanálnyi a sárga mosogatószerből, és súrolni kezdem a kanalat, miközben a könnyeimet nyelem. Nem láthat sírni, azt soha többé nem adom meg neki. A tiszta kanalat a tányér mellé teszem, előhúzó a fiókból egy kést és egy villát is. Mindkettőt barna, ragacsos foltok borítják. Visszafordulok a mosogatóhoz, még bőven van hab a szivacson, lesúrolom azokat villát és a kést is. Apám csukott szemmel zihál az asztal túloldalán. Tudom, hogy tudja, mi történik, de most nincs elég ereje tudomást venni róla. Nincs kétségem afelől, hogy tervezi a büntetést. Ebben a házban nincs helye mások önálló gondolatainak.

Melegsik a tűzhelyen az étel. Nincs rossz illata, csak ránézni ne kelljen. Gyanús foltok mindenütt, az egész ház ragad a kosztól. Apám korábban pedáns ember volt, már-már a mániákusságig tiszta, és igencsak hiú a kinézetére. A ruháján gombostűfejnyi foltot sem tűrt meg, inge, nadrágja simára vasalva, cipője tisztára suvickolva. Most émelítően hűgyszagú pizsamanadrágban, szakadt pólóban áll a konyhában. Nem tudom, melyik fáj jobban. Visszaemlékezni arra, hogy nyolcévesen a konyhakövön guggolva tisztítom apám cipőjét, aki fölém magasodva üvölti, hogy semmire sem vagyok jó, ostobább vagyok a hintalónál, élete legnagyobb kudarca, hogy ilyen lánya született. Vagy most, amikor a hosszú évek után meggyőzőségi technikákkal és motivációkutatással foglalkozó tanulmányaim birtokában sem tudom rávenni arra, hogy tiszta ruhát vegyen fel.

- Nekem te ne dirigálj! – bökö felém ráncos, görbe mutatóujjával. A körme is fekete.
- Segíteni szeretnék – sóhajtom.
- Nekem te ne akarj segíteni! Pontosan tudom, mit csinállok – recsegi.

Commented [NB1]: A dialógust érdemes lenne kibővíteni némi háttérrel. Ki beszél, és kivel? Az olvasóban olyan hatást kelt, mintha üres térben beszélgetne két hang, amikhez még nem képes karaktereket, sem környezetet társítani. Az elinduláshoz, illetve a történetben való elhelyezkedéshez ezek olyan információk, amiket érdemes pótolni.

Commented [NB2]: Kiét?

Commented [NB3]: Ismétlődő információ, emellett a „hangja” szó harmadjára fordul elő három soron belül.

Commented [NB4]: A következő mondat utal arra, hogy a másik fél meg fog halni, nem szükséges külön kiemelni. Erre a pontra már érdemes lenne tudni, hogy ki a két karakter, és ők milyen kapcsolatban állnak egymással. Az sejthető, hogy családtagok, de lehetnek akár anya-lánya, apa-lánya, anya-fia, de nagymama, nagypapa stb. is. Az olvasó nem képes behelyezkedni a jelenetbe, mivel nem tudja, hogy kikről van szó.

Commented [NB5]: A fentebbihez hasonlóan itt is érdemes kiegészíteni a párbeszédet.

Commented [NB6]: Ez a mondat elhagyható, mivel olyan információt tartalmaz, ami már elhangzott, illetve amit az olvasó eleve sejt.

Commented [NB7]: Természetesen ez csak egy javaslat. Pótolni kellene ott egy igét.

Commented [NB8]: A történet alapvetően jelen időben játszódik, tehát itt és most. Nem szükséges ezt külön kiemelni.

Commented [NB9]: Nem szükséges elválasztani a részt, mivel ez ugyanannak a jelenetnek a folytatása.

Commented [NB10]: A kosztól ragadás már többször ismétlődött. Érdemes lenne új elemet behozva mutatni a helyiség állapotát.

Commented [NB11]: Mi az előzménye ennek a megnyilvánulásnak? Ha esetleg javasolta neki, hogy vegyen fel tiszta ruhát, annak meg kellene jelennie a szövegben.

Dehogyan tudja! **Aszott teste túlélte ugyan a kórházból hazahozott Ceovidot, de az agyát felzabálta a vírus.** Okos volt. Rafinált. És gonosz. Senki által nem képzelt, válogatott kínzásokkal győzött bennünket egész életünkben. Ezek jelentős része a **tisztálkodástesti-megtisztulásunkat** célozta. Hajnalban keltett, és a fürdőszobai fonott székéből vezényelte le a reggeli mosdási ceremóniát. A kádban állva, jéghideg vízzel kellett zuhanyoznunk télen–nyáron. Kizárólag pöttös babaszappant használhattunk.

Hetedikben az iskolai karácsonykor Rigó Tündi húzott, akinek az apja kamionos volt. Egy Kajla nugátot és egy zöld-almás Fa szappant kaptam ajándékba. A csokit a húgaimnak adtam, a szappant félve dugdostam. Már hetek óta megvolt ugyan, ki is bontottam, szeretettel simogattam – máig érzem a tenyeremben az ívét –, de víz sosem érte. **A tizennegyedik születésnapomra tartogattam. Egyik délután épp titokban szagolgattam a szappanomot, amikor apám váratlanul, a szokásosnál jóval korábban érkezett haza a munkából. Hiába löktem be a szappant gyorsan az ágy alá, ahogyan benyitott, a gyerekszobát elárasztó finom illat és az én vörösre vált arcom is elárulta, hogy valamit titkolok.**

– Mit csinálsz? – kérdezte **apám** vészjóslóan szelíd hangon.
– Tanulok. **Oroszt** – motyogtam, – **oroszt. És** ráböktem a **hirtelen**, találmokra kinyitott tankönyvemre.
– Mutasd – nyújtotta a kezét **apám** a könyvért.
Odaadtam.

– Mondjad! – **utasított apám.** Azt sem tudtam, hol van nyitva a könyv.
– Nem kellett kívülről, csak olvasni – próbálkoztam.
– Akkor olvasd! Hangosan!

Nekem nem volt olyan szerencsém, mint másoknak, az én apám sajnos ismerte a cirill betűket, és ha nem is tudott jól oroszul, a hetedikes tankönyv képekkel, gyakorlófeladatokkal ellátott oldalai nem fogtak ki rajta. Rajtam viszont igen. **Amúgy is csak Négyes** voltam **belőle oroszból**, de ahogy apámra **areára** néztem, előtört a rettegés. **Arca láttán m**Még magyarul sem tudtam volna felolvasni egy egybefüggő szöveget, nemhogy oroszul. Éreztem, hogy a húgyhólyagom majd elpattan.

– Pisilnem kell – nyöszörögtem.

– Majd ha felolvastad a lelkét – mondta könyörtelenül **apám.** – Kezdheted!

– Nem tudom, – **mondtam.**

– Oroszul mondd! – **üvöltött apám.**

– Ja nye znájtje... – Elcsattant az első pofon.

– Ezért taníttatunk? Semmi sem lesz belőled! Utcaseprőnek sem leszel jó! Szégyent hozol rám! – Egyre hangosabban üvöltött és már két kézzel csépett. Tudtam, hogy nem szabad sírni, mert csak olaj a tűzre, mégis elsírtam magam. **Reméltem, hogy nem veszi észre.**

– Csak ehhez értesz? Mit bögsz? – **már vérben forogtak a szemei.**

Nem válaszoltam.

– Azt kérdeztem, mit bögsz? – rivallt rám újra.

– Nem tudom – motyogtam.

– Akkor most lesz okod rá – közölte apám ismét nyugodtan, és visszakézből vágott szájon a pecsétgyűrűjével. Felrepedt a szám, a kézfejemmel próbáltam letörölni az arcomon csorgó vért.

– Mássz be az ágy alá és hozd ki, amit bedobtál! – **utasított apám.** Remegtem. Ha meglátja a szappanomot, ha megtudja, hogy hetek óta dugdosom, megöl – **gondoltam.** Álltam és reszkettem lesütött szemmel.

– Indulj! – mondta. Térdre ereszkedtem és behajoltam az ágy alá. Reméltem, hogy nem lesz ott semmi, hogy eltűnt, felszívódott az elmúlt percekben, de a szappan sajnos ott volt. Kinyújtottam a karom és odanyúltam érte. **Apám belerúgott a fenekembe, a homlokom az ágykeretnek koccant.** A húgyhólyagom nem tudta tovább tartani a vizeletet.

– Igyekez! Nincs időm egész délután veled foglalkozni.

Kibújtam az ágy alól, kezemben a **selymes**, kissé poros **zöld** szappannal. Ott álltam **áthatóan** nedves nadrágban, vigyázállásban, ahogy apám megkövetelte. Megkezdődött a viallatás.

– Mi ez?

– Szappan. Zöld-almás.

Commented [NB12]: Ha hazahozta a kórházból, akkor az otthoniak is elkapták? (Esetleg a Mama?)

„az agyát felzabálta a vírus” – Ez mire utal?
A szöveg egészéből kiderül, hogy a karakter a múltban és a jelenben is gonosz. Az öregségen kívül nem látható olyan változás, ami kapcsolatban állhatna a Coviddal. A gyengeség lehetne egy ilyen opció, de a szövegből nem derül ki, hogy pontosan milyen idősök a szülők, így ez betudható akár a kornak is.
Az olvasó csak tippelve tudja elhelyezni a karaktereket, épp ezért nehéz azt is megállapítani, hogy a Mama a nagymamát vagy az anyát fedi-e le.

Commented [NB13]: A testi megtisztulás inkább a vallási megtisztulás képét jeleníti meg, így ezt érdemes módosítani.

Még tinédzserkorukban is felügyelte őket az apa?

Commented [NB14]: Nem félt attól, hogy a szappanillat elárulja őt? Hogyan szerette volna használni, ha az apjuk minden fürdést ellenőrizt?

Commented [NB15]: Ez a rész megtöri az eddigi nézőpontot, és az apa számára érzékelhető jeleket mutatja meg. Ezen kívül a karakternek kívülről kellene néznie magát ahhoz, hogy lássa a saját vörösését.

Commented [NB16]: Itt már egyértelmű, hogy az apával zajlik a beszélgetés, így nem szükséges mindenhol kiírni.

Commented [NB17]: Ez a mondat kivehető, hiszen észrevehető rajta a sírás, az apa pedig számon is kéri ezt.

Commented [NB18]: Fentebb arról volt szó, hogy az apa rafinált, okos és gonosz. Ez a jelenet viszont nem erről árulkodik. A vérben forgó szemek, és a racionalitást mellőző, nyílt erőszak miatt az olvasó inkább mentális problémát kezd sejteni a háttérben.

Commented [NB19]: Apróbb észrevétel: Itt felmerülhet a kérdés, hogy a rendszeres, bántalmazásra utaló jeleket észrevette-e valaki például az iskolában?
Az okozott sérülések meglehetősen feltűnőek, amik szintén megcáfolják az apa korábban említett jellemvonásait.

Commented [NB20]: Az ágy alatt koccant neki?

Commented [NB21]: Ha poros, akkor valószínűleg érdekesebb lesz a tapintása.

– Azt én is látom! Nem vagyok hülye! – Nyomatékul egy pofont is kaptam. – Honnan van?
 – Az iskolai karácsonyon kaptam Rigó Tündétől.
 – És én még miért nem láttam? – **érdeklődött apám.**
 – Nem tudom. – **Válaszomat egy újabb pofon kísérte.**
 – Hülye vagy. Hazudozol. Tizenhárom évesen behugyozol – mondta apám.
 – Nem akartam... nem tudtam... azt hittem...
 – De engem nem tudsz becsapni! – **ezt Aa** mondatát újabb pofonnal nyomatékosította.
 – Bocsánatot kérek – nyögtem. Tudtam, hogy mindennél szánalmasabb vagyok.
 – Most örök életedre elveszem ettől a kedved! – mondta. **En Bb** biztos voltam benne, hogy letépi a körmömet, vagy csomóstul húzza ki a hajamat. **Vártam a halált.**
 – Harapj bele! – parancsolta apám.
 – A szappanba?
 – Ne kérdezz vissza, hanem csináld, amit mondtam!
 Óvatosan a számhoz emeltem, édes, friss zöld-alma illata volt. Talán az íze sem rossz – **gondoltam.**
 Biztosan jobb, mint a babaszappané. **Azt már ismertem, apám egyszer kimosta velem a számát, amikor az egyik hügomra azt mondtam, hogy marha.**
 – **Csináld! – hallottam apám hangját.**
 Becsuktam a szememet és beleharaptam **a szappanba.** Borzasztó volt. Csípte a felrepedt számát, keserű volt, semmiben sem hasonlított a gyümölcsre, **amelyet illatával imitált.**
 – **Egyed!** Egyed rendesen! Nyeld is le! – utasított.
 Leharaptam egy mogyorónyi darabot, lenyeltem. Apám röhögött.
 – **Most akkor m** Megtanultad végre a leckét? Nem hazudozol többé? Nem rejtegetsz idegen holmit az ágyad alatt?
 – Nem – mondtam. **Hányingerrel és ájulással küzdöttem.**
 – Menj a fürdőszobába! Undorodom tőled! Szégyellj magad! **A szappant pedig dobd ki a kukába!**
Ma már nem ehetsz már mást, ez volt a vacsorád. Megértetted?
 – Igen.
A fürdőszobában hosszan hánytam. Előbb keserű habot, aztán már csak epét. Apámnak szerencsére hosszú, an-az éjszakába nyúló programja volt **este,** így órákig nyelhettem a hideg vizet a csapból. **Az** fel sem merült bennem, hogy megszeghetném **apám** parancsát. Nem úgy voltam idomítva. De olyan rosszul is voltam, hogy ha muszáj lett volna, **akkor** sem tudtam volna enni.

A tűzhelyen megmelegedett az étel. Hallom, hogy a Mama benyit a konyhába. **Már szinte semmit** sem lát. Hályog. **Lassan csoszog az asztal felé.** Közben a konyhaszekrény élét fogja. Megtorpan, kikapogatja az evőeszközös fiókot, húzza kifelé.
 – Ne matass! Ide ülj le! – harsog apám.
 – Csak segíteni akarok – mondja a Mama.
 – Nem tűnt még fel, hogy vak vagy? Vak! – szól vissza apám ingerülten.
 A Mama szótlanul lehajítja a fejét, leül a helyére. Előtte tányér, ami az övé. Apám is leül vele szemben.
Az ő tányérja tiszta.
 – Teríts magadnak is! – mondja **apám** nekem.
 – **En n** Nem vagyok éhes, sietnem is kell – felelem.
 – Aki hülye, éhen marad! Nekünk hozhatod az ételt – vakkantja oda.
 A tűzhelyről az asztal közepén lévő alátétre helyezem a lábast. Paprikás krumpli van kolbásszal. Apám rosszalló tekintetétől kisérvé elmosom a merőkanalat, mielőtt **az** lábasba meríteném. Először **neki apámnak** szedek, **annak ellenére, hogy ő általában utoljára vesz, mert forrón szereti az ételt.** Egy kistányérra **savanyú uborkát** teszek, **mellé savanyú uborkát is. Uborkát szedek aa** Mamáétnak is, fel is szeletelem. Apám nekiesik az ételnek, ő sosem vár senkire. Megfogom a Mama koszos szélű tányérját, kissé odébb lépek az asztaltól, és másfél méteres magasságban elengedem. Nem csattan akkorát, mintha földhöz vágtam volna, de rípiytára török. Apám villámló szemmel néz fel **a tányérből.**
 – Maradtál ugyanolyan kétbalkezes, mint **amilyen** gyerekkorodban voltál. Van, akin nem lehet segíteni – **legyint aztán** lemondóan.

Commented [NB22]: Az érdeklődés egy szelidebb cselekményre utal, nem igazán illik a helyzethez.

Commented [NB23]: Erre a pontra már különösen feltűnő, hogy E/1-ben íródott a szöveg, a szereplő több ütezt is kapott, az olvasó mégsem látja a fájdalmát. Meg kellene jelenteni néhány válaszreakciót, például azt, hogy cseng a füle, ég az arca, elveszti az egyensúlyát stb.

Commented [NB24]: Ez a mondat kissé túlzónak hathat, ugyanis látjuk a fizikai bántalmazást, de a válaszreakciókból úgy tűnik, hogy az még nem képes valaki halálát okozni. Ha jelenleg élet-halál helyzet áll fenn, azt az olvasó nem érzékeli.

Commented [NB25]: A karakter egy feszült helyzetben van, ahol épp a büntetésére koncentrálna. Ez meggátolja abban, hogy elkalandozzanak a gondolatai. Ezen kívül már az előtte lévő mondatok is sejtetik ugyanezt az információt.

Commented [NB26]: Egy tizenhárom éves valószínűleg nem használ ilyen szavakat.

Commented [NB27]: Mivel a szöveg E/1-ben íródott, ezt érdemesebb lenne a megjelenő fizikai reakciókkal szemléltetni. Mit értett pontosan?

Commented [NB28]: A történet visszaemlékezése a '70-es vagy '80-as években játszódhat, amikor a Fa szappan kuriózumnak számított. Ha az apa valóban okos, akkor megkérdőjelezhető, hogy csak úgy kidobta/megette ilyesmit.

Commented [NB29]: Hol van a szereplő édesanyja vagy a húgai, akik segíthetnének neki? Emellett az apa is kissé hirtelen tűnt el otthonról.

Commented [NB30]: Érdemes megnézni, hogy egy adott szó hányszor szerepel egy-egy bekezdésben. Itt a volt és a volna ismétlése már megakasztja az olvasót.

Commented [NB31]: A nagymamáról van szó vagy az anyukáról?

Commented [NB32]: A tányér tisztaságára odafigyel, de a vizeletszagú ruhájára nem?

Commented [NB33]: Ez a rész érvényét veszti, ugyanis az apa azonnal enni kezd, amint megkapja az adagját. Nincs jelentősége annak, hogy hányadikként szed, és milyen meleg az étel, mert ő nem vár senkire.

- Tényleg van – válaszolom, miközben a Mama elé odateszek egy tiszta tányért, és karimáig szedem a pirosuló lében úszó krumplival.
- Jó étvágyat kívánok! – mondom.

A szöveg egy mai világban játszódó családi vacsorára invitál minket, ahol a résztvevők közötti kapcsolat igen problémás. Az általa megjelenített, néhol a '70-es vagy '80-as éveket idéző atmoszférával az idősebb olvasókat célozza meg. Már az első soroknál megkapjuk az alapkonfliktust, amiben az apa és a lánya közötti ellentét jelenik meg. E/1-ben követjük végig a női szemszöveget, ezáltal megismerjük az apa igazi személyiségét, és betekintést nyerünk egy korábbi emlékbe is.

A narratív távolság a szöveg egyik problémás eleme. Az E/1 során az olvasónak megadatik az a lehetőség, hogy a lehető legközelebb kerüljön az adott karakterhez, annak gondolataihoz. Minden, ami leírásra kerül, az az ő szemén és érzékelésén keresztül történik meg. Ebből adódóan a probléma a karakter és a befogadó közötti távolságban található. Ha jobban megnézzük, sokkal hangsúlyosabb a vacsora tálalásának részletezése, mint a főszereplő reakcióinak, érzelmeinek vagy gondolatainak megjelenítése. Az érzelmileg erős helyzetekben elkerülhetetlen, hogy az olvasót közel tartsuk a karakterhez, mert csak akkor fog tudni belehelyezkedni az adott szituációba, ha hatnak rá az olvasottak, és érdekelni kezdi őt a szereplő sorsa. Ilyen lényegesebb pont például a visszaemlékezés vagy a tényértörés, ahol hiányosnak mondhatóak a reakciók.

A kevésbé fontos jelenetknél gond nélkül használhatunk nagyobb távolságot, de a karakter és a történet szempontjából meghatározó eseteknél érdemes a közelségre törekedni.

A másik probléma a szöveg ívében található. Mi a célja a történetnek? Mit szeretne átadni az olvasónak? Ha jobban megnézzük, akkor az apa agresszivitása áll a középpontban. Ez megadja az alapkonfliktust, ami viszont nem oldódik meg a végére. Sőt, a szövegben nem található olyan konkrétum, ami felé építkeznének a jelenetek. Regényírás során az író horgokat tesz a fejezetébe, amik fenntartják az olvasó figyelmét, és utalnak a történet ívére. Előrevetítik azt a témát, ami kibontásra fog kerülni a továbbiakban. Novella esetében ennél feszesebb szerkezet szükséges, ugyanis a végére el kell varni minden szálát, és valamilyen módon megoldást kell kínálni az adott problémára. Egy olyan szövegnek is, mint a Vacsora, ahol inkább a helyzet bemutatásán van a hangsúly, szükséges valamilyen ívet, célt adni. A történet során az egyetlen megoldott helyzet a koszos tányérból ered. Ez viszont csak egy apró elem, az olvasó figyelmét teljesen más dolgok keltik fel. Ilyenek például a háttérben megbújó kérdések. Miért nem segítettek neki a húgai vagy az anyja? Vajon hogyan volt képes kiszakadni ebből a környezetből, és azt tanulni, amit szeretett volna? Mi vezette odáig az addig szorongó, bántalmazott lányt, hogy tudatos tényértöréssel ellen szegüljön az apjának? Az olvasó kíváncsivá válik a hogyanra, és ez talán jobban le is köti őt, mint maga a bántalmazás. Választ viszont nem kap rájuk.

Az aktív konfliktus egyértelműen az apa személyéből ered, de ez hamar monotonná válik. Egyrészt azért, mert a jelenet nem építkezik, a visszaemlékezésből hiányzik a fokozás. Másrészt a folyamatos testi sértéssel igyekszik feszültséget kelteni és fenntartani, amivel viszont ugyanazt lehet elérni, mint a felkiáltójelekkel. Minél többet, és minél rövidebb időn belül használja őket az ember, annál kevésbé lesznek hatásosak. Az olvasó eleve nehezen tud azonosulni a karakterrel, ami mellett az ismétlődő elemek, és a folyamatosan fenntartott agresszió is eltávolíthatja őt a szövegtől.

Fontos megemlíteni, hogy feszültséget nem csak az aktív testi bántalmazással lehet elérni. A helyzetet sokkal nyomasztóbbá képes tenni például az, ha az apa már a pusztja jelenlétével vagy a beszédével nyomást gyakorol a lányra, aki tudja, hogy ki fog kapni. A folyamat, amíg eljutnak a pofonig nagyobb hatást kelthet az olvasóban, mint maga a bántalmazás. Ennek az ábrázolására az E/1 nagyon jó eszköz, mivel az érzelmek és az érzetek átadásával az olvasóból is kiváltható ez a szorongás. Ugyanakkor a végén lennie kell egy megoldásnak is, ami feloldja az adott konfliktust. Érdemes megnézni, hogy mi az, amit elsődlegesen közvetíteni szeretnénk az olvasó számára. Ezután nézzük meg, hogy mi viszi

előre ezt a szílat, és mi tereli teljesen másfelé a figyelmet. Jelen esetben az apa agresszivitása lehet egy kiindulópont, ami afelé vezet, hogy a főszereplők elveszti a türelmét, és szembemegy a szabályokkal. Jelenlegi állapotában viszont még hiányzik ez a fókusz.

Össességében a történet jó alapokat tartalmaz. A konfliktushelyzetben megvan a potenciál, illetve megteremt egy kezdetleges atmoszférát is. Ha ezek kiegészülnek a fentebb említett problémák tudatos megoldásával, akkor a szöveg jelentős fejlődésen eshet át.

Köszönöm, hogy olvashattam, és további kellemes írást kívánok!

Nagy Bettina